

Dvě tváře Nigérie: tvář první, centrum hlavního města Lagos

Autor: Aty

Jsem osmadvacetiletý Nigerijec ze středostavovské rodiny z hlavního města země Abuja. Kdy přesně jsem se stal rasovým realistou, si s určitostí nevybavuji.

Vyrůstal jsem v domácnosti s dobře vybavenou knihovnou. Rodiče kupovali spoustu knih, a tak jsme hodně četli. Velice záhy, už jako dítě, jsem si tak uvědomil, že kamkoliv se běloši vydali, rychle si podmanili domorodce; že západní oblečení i další výrobky jsou kvalitnější; že většina mých krajanů i dalších obyvatel Třetího světa chce jíst, oblékat se, mluvit a znít jako běloši, stýkat se a spát s bělochy; že běloši se nacházejí na vrcholku „globálního potravního řetězce“ (na jehož základně bohužel jsou černoši); že k bělochům se ve většině světa chovají dobře a s úctou a respektem nezřídka většími, než jaké jsou dopravány místním.

S úžasem jsem si uvědomil, že na světě není jediná normální a spořádaná africká nebo z většiny černochoy obývaná země. Podobně mě zarazilo i zjištění, že po dlouhá desetiletí bylo jedinou vyspělou nebělošskou zemí **Japonsko**. Jako zápolení dvou většinově bělošských zemí – USA a Sovětského svazu – jsem pak vnímal i studenou válku.

O „alternativní pravici“ a **American Renaissance** jsem se dozvěděl v měsících před americkými volbami na podzim 2016. Líbí se mi přístup AmRen, která se na podporu svých tezí nespolehá jen na příspěvky svých autorů, ale využívá také články z mainstreamových

zdrojů. Rád mám i sekci komentářů na tomto webu, živou, zábavnou a typicky prostou výzev k násilí proti černochům nebo kterékoliv další skupině. Za to jsem rád, protože cílem by podle mě mělo být *oddělení*, nikoliv násilí – i když násilí proti islamistickým potížistům podporuji na 1000%.

Tvář druhá: Lagoský „plovoucí slum“ Makoko.

Mám za to, že miliony Nigerijců a miliardy lidí po celém světě jsou přirozeně rasově uvědomělí a odlišnosti lidských ras vnímají stejně zřetelně jako já. Nigerijci otevřeně uznávají, že běloši jsou v mnoha oblastech podstatně ukázněnější než oni. Ve stavebnictví dává vláda přednost bělošským inženýrům před místními. Německá stavební firma Julius Berger v podstatě postavila hlavní město Abuju. Jsou velice kompetentní, stejně jako řada dalších západních společností. Pro vyváženost dodám, že i když je v zemi řada schopných nigerijských odborníků, jejich krajané často dávají přednost cizincům.

Nigerijci často říkají, že by bylo lépe, kdyby **britští kolonizátoři** zůstali déle nebo nikdy neodešli (jako v Jižní Africe). Panuje tak přesvědčení, že „běloši jsou lepší a méně zkorumpovaní správci a manažeři, sice vyměří daně, ale uvidíte z nich užitek“. Proč však nic podobného nezaznívá veřejně nebo z úst vysoce postavených lidí? Protože Nigerijci nechtějí dodávat legitimitu názorům, jaké jsou na webech jako American Renaissance běžné.

Nigerijci mají za to, že si obyčejný běloch vlastně žije prostý a jednoduchý život: stačí mu

jedno nebo dvě auta a spokojí se s pěkným bydlením, zaplacenými účty, knížkami ke čtení a občas nějakou tou dovolenou. Většina Nigerijců naopak nikdy nemá dost. Chtějí deset nebo i víc aut a několik domů; jejich touha po bohatství je neukojitelná a lidé jsou nenasytní. Nigerijcům, kteří se zdají být spokojeni s tím, co mají, se někdy říká *oyinbo*, slangovým výrazem pro bělocha.

V čem se Nigérie liší od typické západní země

Pokusím se nastínit, v čem se nigerijská společnost liší od typické západní země. Vnímání těchto odlišností ze mě udělalo ještě většího rasového realistu.

Při čtení nezapomínejte, že Nigérie je nejlidnatější země Afriky, se 181 miliony lidí skoro dvakrát větší než druhá nejlidnatější Etiopie s 99 miliony obyvateli. Počet obyvatel se každoročně navýší skoro o pět milionů a země tak má být do poloviny 21. století lidnatější než Spojené státy.

Vzdělání: V každém městě mají fungovat státní základní a střední školy v množství odvislém od počtu dětí. Většina těchto škol je bídě vybavených: do střech zatéká, není dost lidí a v každé třídě jsou stovky žáků. Hodně jich má jen hliněné hřiště s vydupanou trávou a sotva nějaké další sportovní zařízení. I to má nepochybně vinu na tom, že miliony dětí nejsou ve školách, ale snaží se prodávat tretky v dopravních zácpách nebo svým rodičům vydělat peníze nějak jinak.

O mnoho lepší nejsou ani veřejné vysoké školy: zchátralé koleje i přednáškové sály, neustálé stávky, jejichž vinou někdy čtyřletý studijní program trvá šest nebo i osm let, vyučující mnohdy výměnou za dobré známky požadují po studentkách sex a po studentech peníze, různé kulty – vzdáleně připomínající americká vysokoškolská bratrstva a sesterstva, ale nesmírně násilné – které při vzájemných potyčkách masakrují nejen sebe navzájem, ale také nešťastné náhodné kolemjdoucí atd.

Byl jsem šokovaný zjištěním, že americké státní střední školy jsou klimatizované, s bazény, třídami velikosti do 30 žáků a wi-fi.

Zdravotnictví: Podobně jako školy by měla i kapacita zdravotnických zařízení odpovídat velikosti měst. Ve skutečnosti však zoufale nedostačují, bývají zchátralé, špatně vybavené, přeplněné a často i bez elektrické energie a pitné vody. Mnohým ženám se nedostává potřebné před- a poporodní péče. Nezřídka tak umírají při porodech a kvůli dalším snadno zamezitelným příčinám, jelikož řada měst a vesnic nemá své nemocnice a snažit se dostat do vzdálenější nemocnice může být velice riskantní: Cesty jsou tak mizerné a hrbolaté, že nemocným nebo jinak slabým lidem může cestování ublížit. Stává se také, že pacient musí nejprve vyzkoušet několik nemocnic, než narazí na takovou, která má volná lůžka, potřebný personál a vybavení. Mnohdy tak pacient zemře ještě předtím, než se mu podaří najít vhodnou nemocnici.

Data: Většina Nigerijců si neuchovává data, což mě frustruje, protože miluji informace a

statistiky. Žádná země nemůže očekávat pokrok bez kvalitních záznamů. Ať už jde o dětskou úmrtnost, počty kusů dobytka nebo meteorologické statistiky, nejsou k dispozici žádná spolehlivá data. Kusé informace jsou dostupné hlavně díky úsilí místních i zahraničních nevládních organizací. Když si lidé všimnou, že si vedete záznamy nebo i jen schováváte účtenky, mají vás za podivína.

Elektrina: Dost možná největší a neznámější problém země. Ve skoro dvoustemmiliónové zemi není ani 15 elektráren, ne všechny z nich pracují na plný výkon a ani ty nejsou řádně udržovány. Elektrárny trpí vandalismem i krádežemi a prodejem materiálu – často páchaných přímo lidmi placenými za jejich hlídání. Rozsáhlé oblasti země nikdy nebyly napojeny na národní rozvodnou síť. Lidé běžně umírají po kontaktu s nesčetnými elektrickými dráty, které se nebezpečně povalují poblíž budov.

Vzhledem k množství slunečního svitu by na střechách měly být nainstalovány miliony solárních panelů napájících třeba semaforey. Mohly by se jimi také vyplnit nevyužité proluky. Bohužel tomu tak není. Sám využívám solární lampu americké provenience, která umí nabíjet telefon. Většinu energie vyrábí místní směsice benzínových a dieselových generátorů. Když se podíváte na noční družicové snímky subsaharské Afriky, je temná – s výjimkou Jižní Afriky.

Zemědělství/Obchod: I Nigérii vyrostly obří farmy vybavené moderními technologiemi, ale většina rolníků si musí i dnes vystačit s primitivními archaickými nástroji. Slyšel jsem, že se až 60% úrody zkazí, protože chybí energie potřebná k jejímu uchování i zpracovatelské kapacity. Kvůli nekvalitním cestám může přeprava na trh trvat celé dny nebo dokonce týden. Většina obyvatel země nakupuje potraviny na chaotických špinavých trzích pod otevřeným nebem. O ceně zboží se smlouvá, takže se domů vracíte unavení a vyčerpaní nekonečným dohadováním. Pozor si musíte dávat i na kapsáře a ještě smělejší lupiče. Na trzích obklopených roji much se porcuje i maso pro většinu Nigerijců.

Řetězce jako Walmart, Meijer či Costco byly až do nedávného příchodu jihoafrické společnosti Shoprite vzácností. Prodávají zboží přímo od výrobců, čímž se výrazně snižují náklady. Spousta Nigerijců tak opouští nehygienická tržiště a nakupuje v nich. Menší místní společnosti sice existovaly odedávna, proč ale nikoho nenapadlo rozjet podnikání ve velkém? Proč se to povedlo až bělošské jihoafrické společnosti?

Zásobování vodou: Nigérie má Ministerstvo vodních zdrojů na federální úrovni i pro každý z 36 států, s tisíci zaměstnanci. Přesto však zůstává čistá voda z kohoutku pro mnohé pouhým nenaplněným snem. Spousta vody se ztratí z prasklého potrubí. Hodně lidí si hloubí své vlastní studny a v domácnostech, kancelářích, školách nebo nemocnicích jsou běžně k vidění zavěšené zásobníky na vodu. Hojně se využívá služeb „prodavačů s vodou“ a ti nejchudší Nigerijci si musejí vodu zajišťovat z nehygienických zdrojů – tedy stejných míst, kde lidé konají potřebu a myjí se! Ženy a děti dodnes přenášejí těžké džbery na dlouhé vzdálenosti. Pravidelně se vyskytují případy cholery a drakunkulózy.

Údržba: V této oblasti jsme velice slabí. Budovy, veřejná zařízení, stadiony, zahrady, parky, školy, nemocnice atp. postavené v roce 2016 jeví už dnes známky chátrání. Jestliže však jsou

v soukromém vlastnictví, bývají obvykle v lepším stavu. Některé evropské katedrály, muzea, univerzity, hrady atd., postavené v některých případech už v 11. století, však stojí dodnes a moderní evropské budovy jsou postavené tak, aby přečkaly věky. Spolu se spoustou krajanů se proto často ptám: „Proč je to u nás tak jiné?“

Náboženství/ duchovnost: Nigérie sice má tisíce kostelů a mešit, ale jen pomálu „dobrých“ lidí. Asi 80% nebo i více obyvatel tajně věří v tradiční africké zvyky, které naoko odsuzují. Je tak zcela běžné číst zprávy o lidech rozsekaných na kusy kvůli jejich tělesným částem, které se využívají při přípravě lektvarů a kouzel, jež mají přinést peníze, moc, lásku, sexuální výdrž, ochranu nebo dlouhý život. Většina Nigérijců nevěří, že by se cokoliv mohlo udát bez nadpřirozeného popudu. Neustále se odvolávají na Boha, ale ochotně podvádí a uplácí. Slušní a zbožní Nigerijci bohužel jsou v naprosté menšině.

Peníze/Majetek: Větší část Nigerijců touží po spoustě domů, aut nebo i tryskáčích. Na tom by ještě nebylo nic špatného, pokud si na ně ovšem vyděláte práci. Jen málokterý národ umí dávat bohatství najevo tak okázale jako my. Obyčejný Nigerijec se obléká, chová, vypadá, chodí, voní a mluví, jako by byl miliardář. Severní Evropané na nás v tomto ohledu nemají, do jisté míry se nám dokáží vyrovnat lidé ze Středomoří a někteří Slované, třeba ruští a východoevropští oligarchové. Mdlý, skromný, mizerně oblékaný, šetrný a opatrný severoevropský boháč typu Billa Gatese je u nás nesmírně vzácný.

Korupce: Je v Nigérii všudypřítomná. Úplatek je třeba k tomu získat zakázku, pracovní místo, službičku, místo na škole, dobré známky, policejní ochranu, povýšení – cokoliv. Úplatky vysvětlují, proč vojenská diktatura nechává západní společnosti bez námitek znečišťovat životní prostředí v oblastech, kde se těží ropa. Korupce je vysvětlením zmizelých miliard dolarů příjmů z těžby ropy. Proto sedm států federace – tedy Lagos a další oblasti s nalezišti ropy – generují příjmy následně nespravedlivě rozdělované se zbylými 29 státy a proto těchto 29 států nechává vlastní nerostné bohatství v podstatě nedotčené.

Kvůli korupci se lidé také tolik tlačí do politických i dalších veřejných pozic. Politik v úřadu předsedy místní vlády během výkonu svého mandátu pravděpodobně bokem získá přinejmenším stovky tisíc dolarů. Těchto 774 míst představuje nejnižší úroveň federální vlády – výše postavení představitelů si pak mnohdy pomohou k desítkám i stovkám milionů dolarů. Podílí se na tom většina Nigerijců: pokud se někdo v pozici přijímat úplatky spokojí jen se svým platem, považuje ho většina lidí za pitomce. Moc takových případů se ovšem nenajde.

Kvůli korupci jsou v zemi takové problémy s odpadem a nedostatek popelářských vozů. Nigerijci tak hází odpadky, kam se dá. Stoky – existují-li vůbec – bývají často ucpané a voda z nich vyplavuje ulice a domy.

Kmen/etnická příslušnost: Rozhodují o přijetí na univerzitu, do zaměstnání, udělení půjčky, veřejných peněz, zajištění schůzky u doktora, prospěchu z charity či rozvojové pomoci, o tom kdo se stane prezidentem a dokonce i kdo bude hrát ve fotbalové reprezentaci. Na schopnostech tak záleží podstatně méně než na tom, jakého je člověk původu. Alespoň zatím si tak v Nigérii nebo jinde v Africe nelze představit země jako USA, Kanada nebo Austrálie,

které přijaly lidi z různých evropských skupin a skutečně z nich vytvořily jeden národ.

Mohl bych se zmínit i o dalších skutečnostech, které přispěly k mému rasovému realismu – měl bych však také dodat, že i v naší zemi se najde spousta enkláv spořádaností a bohatstvím na úrovni Prvního světa, stejně tak jako jsou i na Západě beznadějně slumy.

Celá řada Nigerijců netrousí odpadky všude možně, pečuje o své domovy, je spořádaná, šetrná, mírumilovná, sečtělá a znepokojená rostoucí hustotou zalidnění. Jsou však v menšině, obklíčeni „děsivou, Bohem zapomenutou společností“, v níž žijí. Snažil jsem se však soustředit na popis toho, co musí snášet většina, ne čeho si dopřává menšina.

Reportáž Aty (literární pseudonym) **Through the Eyes of a Nigerian Race Realist** vyšel na stránkách American Renaissance 1. září 2017.